INFERNO

Kateřina Chaloupková

L12 3614088C
UNITED STATES OF AMERICA

KB 09797061
B2

INFERNO

Kateřina Chaloupková

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 36. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Obálka a grafika © Alexandra Šipošová
Korektura a redakce: Michaela Labáková
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, I20242308
ISBN: 978-80-53005-55-5 epub
ISBN: 978-80-53005-56-2 mobi
ISBN: 978-80-53005-57-9 PDF

Anotace

Je sexy, arogantní a bohatý. Jenže stejně jako mince má i on dvě strany. Max se narodil do rodiny nebezpečné arabské mafie. Pašují drogy i zbraně a libují si v mučení či vraždění lidí. Své obchody často domlouvají na neutrální půdě v luxusním nočním klubu Inferno. A právě zde se Max setká s Vicky. Slušnou dívkou s jizvami na srdci, která pomáhá své mamince splácet dluhy po otci.
Jedna noc, jedno varování a jeden obchod jim oběma nečekaně změní životy. Osud jim totiž namíchal nebezpečný koktejl založený na odlišných světech i kultuře, zatímco se oba snaží prodírat ortodoxním životem a zakázanou láskou.
Ale nikam nevede jen přímá cesta a každá volba má své následky.

Playlist

- ANTIDOTE - SWEDISH HOUSE MAFIA, KNIFE PARTY
- CRY - MARK DANN
- DARK SIDE - BLIND CHANNEL
- BAD GIRLS - M.I.A.
- I'D COME FOR YOU - NICKELBACK
- CALIFORNIA - MARIO JOY
- COCO - O.T. GENESIS
- WE ARE - ANA JOHNSON
- EVERYTHING GOOD - ASHES REMAIN
- YOU ARE THE REASON - CALUM SCOTT
- SAY SOMETHING - A GREAT BIG WORLD, CHRISTINA AGUILERA
- ONLY YOU CAN SAVE ME - DARIN
- IN THE END - LINKIN PARK
- INFERNO - ORDEN OGAN

QR KÓD K PLAYLISTU

1. Kapitola – Vicky

„Vicky, vstávej, neslyšíš ten budík?“ cloumala se mnou máma, zatímco jsem mžourala po temném pokoji.

Skrz dlouhé šedé závěsy dovnitř prosvítaly dubnové paprsky ranního slunce. Posadila jsem se na posteli za doprovodu skřípání rozpadlého roštu a podívala se po digitálních hodinách na nočním stolku.

„Už jdu,“ povzdechla jsem si a zamířila ke skříni. Dvířka na ní držela jen silou vůle, proto jsem použila speciální grif, aby mi nevypadla i z druhého pantu.

„Přijdeš pozdě do práce,“ obořila se na mě máma a vrátila se do kuchyně k žehlení.

Oblékla jsem si džíny, bílé tričko a vínový svetřík s utrženým knoflíkem. Samozřejmě že bych si ráda pořídila nový, ale nájem či elektřina byly důležitější.

Z koupelny jsem se vydala za mámou, která se utrápeně skláněla nad žehlícím prknem a zápasila s překroucenou šňůrou. Já se naopak zase vztekala kvůli ucpanému záchodu. Čekat se zvonem nad mísou deset minut, než odteče, mě neuvěřitelně rozčilovalo.

„Už zase Sethovi pereš a žehlíš?“ zamračila jsem se na ni a popadla červené jablko, do kterého jsem se s chutí zakousla. Nechutnalo tak sladce, jak bych si představovala, ale celý náš život byl spíš trpký a kyselý.

„Jsem ráda, když nám pak za malou laskavost počká s nájmem,“ povzdechla si.

„Za co by chtěl platit? Záchod měsíce neodtéká, teplá voda teče jen občas a ve sklepě jsou krysy velké jak kočky.“

„Nic jiného nám nezbývá než to přetrpět. Sehnat levnější ubytování je o zdraví. Buď jsou v nebezpečné čtvrti, nebo jde o byt plný štěnic. Myslím, že tady je bydlení ještě v pořádku.“

Bylo mi jí tak líto. Celé dny se dřela, abychom měly na nájem, jídlo i tátovy dluhy. Zvládala tři práce a prakticky neměla žádný volný čas. I já se snažila přispívat. Ráno jsem vypomáhala v obchodě s instalatérskými potřebami a večer chodila za bar. Tedy spíš to byl pěkný pajzl, odkud ve čtyři ráno pravidelně vyhazovali feťáky a šlapky. Jenže jak říkává máma, každý cent se hodil.

Bez žádného vzdělání by mě těžko vzali do kanceláře nebo banky. *Leda tak uklízet.* Spolkla jsem sarkastický komentář.

Dluh narůstal a máma měla klapky na očích. Stále si nechtěla naši situaci připouštět, protože žila přítomností.

***

Autobus jsem stihla na poslední chvíli. Byl úplně nacpaný a vzduch nevábně zapáchal, stejně jako dech zpoceného dělníka, jenž mi právě funěl až za krk.

Po pár zastávkách se přede mnou konečně uvolnilo místo a já se posadila na nepříjemně zahřáté sedadlo. Budovy se mi míhaly před očima a já jen zasněně nakukovala do přeplněných výloh obchodů s jarními výprodeji. Pak zajel autobus do přepychové části LA – Santa Monica. Bydlela tu hlavně milionářská smetánka, které já mohla jen tiše závidět.

Postarší mobil mi zapípal v kabelce a oznámil mi příchozí zprávu. Přišla od mámy.

„Nemohla by sis vzít v práci zálohu? Právě jsem otevřela obsílku od banky. Předali dlužnou částku exekutorům.“ Zatmělo se mi před očima. Copak tohle byl nějaký život? Poctivou prací není možné splatit tak obrovský dluh.

Ztrápeně jsem pohlédla do dálky a všimla si luxusního klubu *Inferno*, známého z novin a časopisů. Scházeli se tu znudění milionáři, aby mohli utrácet své nadbytečné jmění.

Asi mi přeskočilo, ale na poslední chvíli jsem vystoupila a něco temného mě do klubu táhlo. Podívala jsem se na sebe v odraze výlohy a musela se sama sobě zasmát. Zplihlé plavé vlasy, nevýrazný obličej a vyhublá drobná postava. Do světa bohatých jsem rozhodně nepatřila, ale i tak mě cosi lákalo jít dovnitř.

Stála jsem před moderní budovou z šedých kamenů a širokými prosklenými dveřmi, které lemoval neonový pruh světel. Nad vchodem vystupoval pekelný nápis *Inferno*, za kterým hořel falešný oheň.

Prohlížela jsem si otevřené dveře, za nimiž se rozprostírala jen černá zeď. Jako bych snad čekala, než mě odvaha popadne za ruku a vtáhne mě do útrob klubu. Dlouhá temná chodba s ambientním osvětlením a mramorovou podlahou vedla až do samotného nitra luxusního podniku.

Otevřel se přede mnou obrovský prostor bez jediného živáčka. Nad hlavou mi visely mohutné lustry podobné medúzám. Spoře osvícený interiér každému návštěvníkovi poskytoval nejen soukromí, ale také požitek z pohledu na malé vyvýšené ostrůvky s tyčemi. Jednotlivé kožené sedačky do tvaru U obepínaly nízký dřevěný stolek a byly od sebe oddělené vysokou opěrkou s prošitými zlatými knoflíky.

Připadala jsem si jako malé dítě. Každá maličkost lákala můj pohled, načež jsem si dokola kladla otázku, o co se svým příchodem zatraceně snažím? Před očima se mi mihly máminy uplakané oči plné slz a zoufalství. S nádechem jsem došla až k dlouhému osvětlenému baru, který se táhl téměř podél celého klubu. Na poličkách postávaly nejdražší lahve s alkoholem a ve vysokých temných chladničkách vyčkávalo několik druhů nejlepších vín.

„Slečno, máme zavřeno. Hledáte někoho?“ vyděsil mě vysoký chlápek v tmavě modrém obleku.

„Omlouvám se. Jsem tu kvůli práci,“ zakoktala jsem se a hleděla na plešatého obra.

„Zkuste managera klubu. Sedí v rohu na konci baru.“ Kývl hlavou směrem, kde seděl menší obtloustlý slizoun s vousy a prošedivělým mastným culíkem.

S hlubokým nádechem jsem k němu došla. Procházel si nějaké dokumenty, přičemž se na mě podíval, až když jsem si odkašlala.

Arogantním výrazem si mě prohlédl jako nějakého švába.

„Jak ti můžu pomoci?“ Přejel si jazykem přes zuby a natočil se na barové stoličce mým směrem.

„Kamarádka mi vás doporučila. Hledám práci.“

Jeho pohrdavý výraz mi prozrazoval, jak neprofesionálně a zoufale jsem nejspíš vypadala. Jenže já zoufalá byla a v ten moment bych šla klidně i tančit k tyči.

„Pojď se mnou dozadu.“ Znuděně sesedl z barové židličky a vedl mě po schodech do stísněné kanceláře bez oken.

Posadil se do otočné koženkové židle a opřel se jako v kině.

„Svlékni se,“ poručil mi a já na něho nechápavě zírala. „Už jsi někde tančila?“ zeptal se.

„V klubu ne.“ Polkla jsem naprázdno a odložila si svetřík i s kabelkou na židli.

„Tohle je vyhlášený klub. Jen těžko tu nechám tančit začátečnici.“ Ušklíbl se a ohlédl se po tikajících hodinách nad vchodovými dveřmi. Jako bych ho zdržovala.

„A nemohla bych pracovat za barem nebo jako servírka?“

„Uvidíme, ale nic neslibuju. Každopádně si i tak sundej džíny a tričko.“

O co tomu hulvátovi šlo? K čemu potřebuje vidět moje prsa, když chci jen roznášet pití? Jenže když je člověk v zoufalé situaci, dělá také zoufalé činy.

Zavřela jsem oči a svlékla si tričko. Přes bílou sportovní podprsenku beztak nic neuvidí. Na druhou stranu mě uklidňovala představa, že na pláži chodím také v bikinách.

Přehodila jsem džíny přes opěradlo dřevěné židle a znechuceně na něho hleděla.

„Tělo nemáš špatný," vstal, „ale vlasy a líčení…" Zavrčel a natáhl se ke krabičce cigaret na stole. Jednu si vyndal a zapálil.

„Potřebuju peníze. Budu se snažit. Udělám se sebou cokoliv. Prosím," sypala jsem ze sebe jeden slib za druhým.

Opřel se o komodu z tmavého palisandru a vyfoukl kouř hned vedle mé hlavy. Na okamžik jsem zadržela dech a čekala na jeho ortel.

„Ono ti nic jiného nezbyde. Takhle nezaujmeš ani mého mrtvého dědečka." Ohrnul ret a přemýšlel. „Napíšu si tvoje číslo a kdyžtak se ozvu." Naklonil se nad stůl, aby ukořistil propisku a kus umaštěného papíru. Nadiktovala jsem mu svůj telefon a začala se oblékat.

„A tvoje jméno?" Potáhl z cigarety a odklepl si do přeplněného popelníku pod rozsvícenou lampou se zeleným skleněným stínítkem.

„Victoria Irwing."

Začal si zapisovat mé jméno, ale uprostřed slova se zarazil a postavil se mi čelem. „Tak víš co, Vicky? Přijď dnes večer na zkoušku. Okoukneš si práci tady a pak se nějak dohodneme." Nasál cigaretu do plic a vydechl hustý kouř.

„Děkuju. Slibuju, že nebudete litovat. V kolik?"

„Přijď v pět. Něco s tebou provedeme. Takhle mezi holky nemůžeš," ukázal na mě.

Odcházela jsem s nadějí, že dostanu příležitost si vydělat.

Do obchodu jsem přišla později, ale paní Sanchezová si toho naštěstí nevšimla. Vmžiku jsem se převlékla do firemního trika a mezi regály začala skládat nově naskladněný materiál rovnou z palety.

Pokud práci v Infernu opravdu získám, byla jsem rozhodnutá neříkat nikomu jediné slovo. Dokonce ani své nejlepší kamarádce

Tině. Cítila jsem se neskutečně potupně při pomyšlení, že budu pracovat v nočním klubu. Máma by mě zabila. Považovala mě za slušné děvče, jejíž chování je na úrovni a k takovému místu by se ani nepřiblížila.

Po skončení směny v obchodě mě čekala ještě druhá práce v pochybné putyce *Affleck.* Štamgasti mě nejprve jen nepříjemně očumovali, ale s každým dalším pivem nebo skleničkou něčeho tvrdého si dovolovali víc a víc. Jen marně bych hledala zastání u majitelky. Ta moc dobře věděla, že pokud by se svým zákazníkům postavila, aby bránila jednu ze svých servírek, už nikdy by nepřišli. Okrádala mě o dýška, a navíc mi strhávala plat i za každý oschlý sendvič.

Vymluvila jsem se na zubaře, ale majitelce se má nepřítomnost vůbec nelíbila. Vím, že to byl risk, ale přednostně jsem potřebovala získat práci v *Infernu*, načež jsem se neskutečně těšila, až dám v *Affleck* výpověď.

***

Nad ulicemi LA se rozprostřely temné mraky. Nezdálo se, že by mělo pršet, ale připadalo mi, že se mé pocity odrážely do odstínu oblohy.

Dnes jsem již podruhé vcházela do onoho sídla neřesti. Jenže tentokrát mi v žaludku neskákaly kobylky. Hned u vchodu postával stejný plešoun, který se mnou mluvil už ráno.

„Ahoj, jdu…“

Přikývl.

„Za Apollem,“ skočil mi do řeči, pokynul mi, abych vešla, a upravil si sluchátko v uchu.

Dlouhou chodbou se linula hlasitá taneční hudba, jež mě doprovázela až k baru. Stoupla jsem si na špičky, aby si mě otrávená barmanka vůbec všimla.

„Hledám Apolla."

„A co jako?" odsekla vysoká míšenka s vlnitými vlasy a žvýkačkou mezi zuby.

„Kde bych ho našla?"

„Asi v kanclu, ne?" potáhla si z cigarety a znuděně mi foukla kouř do tváře. Kéž bych měla na vybranou a mohla utéct. Od nesympatické barmanky s karamelovým vzhledem jsem zamířila ke schodům. Příští zastávka: kamrlík tlusťocha Apolla.

Hned po prvním zaklepání mě vyzval dovnitř. „Rád tě zase vidím. Zavedu tě za Giselle. Snad z tebe udělá člověka." Odvalil se od stolu a znovu si mě prohlédl, přičemž neotesaně zavrtěl hlavou.

Připadala jsem si jako Alenka v říši divů, protože podobný přístup mi byl cizí.

„Giselle, mám pro tebe práci," oslovil ji Apollo, zatímco jsme vešli do větší osvětlené místnosti s vestavěnými skříněmi a zrcadly. Otočila se na mě štíhlá prsatá čtyřicítka s mikádem v upnutých minišatech a celou si mě se zájmem prohlédla.

„Tak pojď, holubičko," vzala mě za ruku a posadila si mě na vysokou židličku. „Jak se jmenuješ?"

„Victoria."

„Dobrá, Vicky, no co s tebou uděláme?" povzdechla si a natáhla ruku k mým vlasům, aby mezi prsty promnula kadeř zplihlé hřívy.

„Cokoliv. Tuhle práci potřebuju."

„Uděláme z tebe kočku. Jen se neboj." Pohladila mě po rameni a odběhla.

Než jsem se stačila rozkoukat, už mi natírala vlasy modrou pastou. Okolo nás pobíhaly upravené dívky v nejrůznějších sexy kostýmech.

„Jak tě napadlo hledat práci zrovna tady?" promluvila na mě a pomalu štětečkem dokončovala své kadeřnické dílo.

„Kvůli penězům."

„Nevím, jestli se ti tu bude líbit. Vypadáš jako slušná dívka a sem chodí jen arogantní parchanti, co si myslí, že když mají prachy, můžou si k tobě dovolit všechno."

Jako by mluvila i o mé současné práci v *Affleck*, jen s rozdílem, že tam se nepotloukají znudění milionáři.

„Hodláš mě odradit?" Setkala jsem se s jejím pohledem v odrazu zrcadla.

„Pokud si chceš opravdu hodně vydělat, tak jdi k tyči. Měla bys tam slušné příjmy, a pokud zaujmeš, můžeš si vytančit třeba i pět stovek."

Zůstala jsem na ni hledět s otevřenými ústy.

„O takové sazbě za den se mi může leda zdát."

„Dej si pozor, na takové peníze se zvyká rychle."

Po necelé hodině mi smyla pastu z vlasů a znovu proces opakovala, dokud se ze mě nestala platinová blondýna. Následoval fén, make-up, umělé řasy, výrazné kouřové oční stíny v kovovém nádechu a pár stříbrných cetek místo šperků.

Ze skříně vyndala bílou košili a černou krátkou sukni. Stejné oblečení, jaké měla i karamelová kráska za barem.

„Moc ti to sluší." Otočila si mě k velkému zrcadlu a já ztratila dech. Nikdy jsem ještě nebyla tolik namalovaná. Košile se sukní zas tolik neodhalovaly, ale ani tak bych si nepřála, aby mě máma zahlédla. Jistě by raději týden nejedla, než aby mě viděla mezi perverzními pracháči v natolik výrazném líčení.

Okolo nás pobíhala spousta polonahých holek. Líčily se, oblékaly a žádná z nich si mě ani nevšimla.

Giselle mě provedla klubem, který začínal ožívat. Na pódiu rozjela taneční vystoupení půvabná blondýnka s copánky v převleku za sexy zdravotní sestřičku. Několik uslintaných kravaťáků postávalo v popředí, aby jí mohli zastrčit bankovku za tanga.

Giselle mě dovedla až k Apollovi, který popíjel whisky s ledem přímo na baru.

„Tady ji máš, holubičku.“ Giselle mě pyšně objala okolo ramen a Apollo se rozzářil jako prskavka.

„Žádná holubička, ale labuť.“ Rozpažil a já se jen modlila, aby ho nenapadlo mě objímat. „Výborná práce.“ Odměnil Giselle úsměvem za dobře odvedený výkon a poslal ji pryč.

„Chceš tančit, nebo zůstaneme prozatím u práce servírky? Záleží, kolik si chceš vydělat.“

„Zatím zkusím servírku, díky.“

„Projdi se, seber sklo, poptej se, kdo si co dá k pití.“ Mávl na vysokou černovlásku, která mi podala tác s tužkou a bločkem.

Ostýchavě jsem se protáhla mezi frajírky a procházela box po boxu. V prvním seděli čtyři dědkové v oblecích a něco horlivě řešili nad plnými sklenkami piva. V druhém seděl chlápek se společnicí, která mu něco šeptala do ucha, tudíž jsem jejich box vynechala. Třetí okupovalo několik mladíků, možná studentů, a nemohli se nabažit tanečnice u tyče. Postavila jsem se před ně, ale jeden se naklonil, aby mi naznačil, že mu kazím výhled na pódium, a druhý něco řekl tomu vedle sebe. Nakonec si přece jen objednali rum.

Klub se začal plnit a já spolu s dalšími dívkami pobíhala mezi boxy, abych splnila hostům jejich přání.

Čekalo mě zanést sekt. Rozklepanýma rukama jsem si naskládala čtyři plné šampusky na tác a otočila se. Narazila jsem do přicházejícího chlápka a sklenky se mi začaly hroutit jedna za druhou jako domino. Rozbila se naštěstí jen jedna, ale obsah se rozlil po podlaze okolo nás.

„Omlouvám se, ale jsem tu první den,“ obhajovala jsem se a vzhlédla přímo do obličeje proklatě charismatickému muži. Naše pohledy se střetly, až se mi v žaludku usadily rozžhavené uhlíky. Pokusila jsem se usmát, přičemž pozvedl koutky úst v nepatrném úsměvu i on. Ebenové moderně zastřižené vlasy mu neskutečně slušely a stejně tak i krátké tmavé vousy podtrhly jeho okouzlující úsměv. Kvůli tmě nebylo možné rozpoznat barvu jeho očí, ale měl

je moc pěkné a výrazné. Nedokázala jsem si však zařadit jeho exotický původ, protože nevypadal jako běloch, černoch, Latinoameričan ani indián.

„Jste v pořádku? Nepolila jsem vás?“ Skláněla jsem se nad jeho bílou košilí se dvěma rozepnutými knoflíčky. Mezi cípy výstřihu prosvítal mohutný stříbrný řetízek a pár černých chloupků.

„Jsem celý. Dones mi jen minerálku.“ Mávnul na mě jako na psa a letmý úsměv se rázem vytratil.

„Minerálku?“ ofrňovali jeho přátelé.

„Jsem tu autem,“ zaslechla jsem a šla dát do pořádku všechnu mnou napáchanou škodu.

Objednávka stála na stole a vedle mě se objevil Apollo, aby se s nimi pozdravil.

„Nazdar, všechno v pohodě?“ Zubil se, jako by právě dostal zaplaceno.

„Jasně,“ napili se všichni naráz a já se chystala vzdálit.

„Máš novou výpomoc?“ zeptal se jeden z nich a pohledem zavadil o můj výstřih, odkud pokračoval i po celé délce nohou.

„To je Vicky, potřebuje prachy, tak jsem ji vzal. Víš, jak umím být laskavý.“ Podívali se na mě, až mi bylo trapně. Měla jsem chuť křičet, že s ním nic nemám. Že já taková nejsem.

„Zatancuješ nám, Vicky?“ vyrazil mi dech ten uprostřed.

„Nestyď se,“ dodal další a svlékal mě očima.

***

Přišla jsem domů chvíli po půlnoci a máma ještě žehlila. Pohled na ni mě dusil.

„Kde jsi tak dlouho? Máš v práci do deseti, ne? Začínala jsem mít strach,“ zakřičela na mě z kuchyně.

„Promiň, ale pomáhala jsem s inventurou.“

„Ty máš blond vlasy?“ zarazila se při pohledu na mě.

„Kolegyně si koupila špatný odstín barvy a nabídla mi ji. Pěkný ne?“

„Ano, blond ti sluší.“ Prohlížela si mě.

Líčení jsem se pro jistotu zbavila už v autobuse. Máma byla ze staré školy a podle její zesnulé babičky by žena měla chodit nenalíčená, aby předvedla svou přirozenou krásu. V dnešní době pěkná blbost.

Z peněženky jsem vyndala dvě bankovky a položila je na stůl hned vedle vysoké hromádky pánských košil. Vydělala jsem si docela dost, ačkoliv většinu tvořilo spropitné. I tak mě výše denního výdělku mile překvapila.

„Dostala jsem zálohu, tady jsou dvě stovky.“

„Stydím se, že z tebe pořád tahám peníze. Kdybych nemusela…“

„Bydlíme tu spolu. Kolik musíme zaplatit, aby stáhli návrh na exekuci?“

„Osm stovek.“ Posadila se a vypadala, jako by měla omdlít.

„Do kdy?“

„Splatnost je do konce týdne, jinak přijde exekutor a všechno nám zabaví. Nemůžu přijít o pračku.“ Hleděla odevzdaně do podlahy a svěsila ramena.

„Mami, to bude dobré. Vezmu si kdyžtak další zálohu.“ Pohladila jsem ji po suchých kaštanových vlasech a snažila se ji uklidnit.

Nemohla jsem jí říct, že pokud se něco podělá, vezmu klidně i práci u tyče nebo budu prodávat vlastní tělo, abych nás zachránila od ponížení a života na ulici.

Před spaním jsem ještě odepsala Tině. Dostala novou práci jako recepční na golfu a její představy tkvěly v nabalování bohatých chlápků. Nestala se ze mě specialistka na boháče, ale stačil mi mezi nimi jediný večer. Mluvili se mnou totiž jako s kusem hadru a neuráželi mě jen proto, že mám vagínu a prsa.

Neměla jsem v úmyslu Tině vyprávět o své nové práci. Věřila jsem, že by mámě úmyslně nic neřekla, ale občas rychleji mluvila, než myslela. Máma byla všímavá a vyšší příjem by časem nepochybně odhalila. Nešlo, abych jí denně nosila dvě stovky, aniž by se zajímala, odkud je mám. Jistě, místo barmanky ani servírky není urážející, ale podnik, kde tuto pozici vykonávám, už by se mámě nelíbil.

Budík mě tentokrát nezklamal. Protivný zvuk se linul mdle osvětleným pokojem, aby mě donutil vstát. Opět džíny, šedé tílko a svetřík a vyrazit do obchodu na směnu.

„Nechala jsi tady nepořádek. Myslíš si, že ho po tobě budeme uklízet?“ zamračila se na mě paní Sanchezová, sotva jsem se ukázala mezi regály.

„Omlouvám se.“ Sklopila jsem oči do ošoupané dřevěné podlahy.

„To bylo naposledy,“ vztyčila výhružně kostnatý ukazováček a vzdálila se.

Celé dopoledne jsem vymýšlela výmluvu pro majitelku *Affleck* baru, abych se mohla věnovat *Infernu*. Zůstalo by mi tak místo v obchodě u paní Sanchezové a po večerech bych chodila do *Inferna*. Roztřeseným hlasem jsem majitelce baru dala výpověď a vyslechla si pár rozhořčených poznámek. Spadl mi kámen ze srdce. Konečně jsem v tom příšerném pajzlu skončila.

2. Kapitola – Max

S Mustafou jsem se měl setkat v *Infernu* jako vždycky. Ochranka mě na kývnutí bradou vpustila a já už si sebevědomě vykračoval spoře osvětlenou chodbou až dovnitř.

Většinu kšeftů jsme dohadovali tady nad sklenkou whisky s výhledem na polonahé tanečnice. Já osobně taková místa úmyslně nevyhledával, ale Mustafa tenhle klub miloval. Náš zprostředkovatel Apollo nám sháněl kšefty, a dokonce ode mě i kupoval koks pro své VIP zákazníky.

Rozhlédl jsem se po klubu a všiml si jich u našeho oblíbeného stolu, odkud už mě vyhlíželi. Čekal nás poměrně lukrativní obchod za půl milionu, tudíž jsem už z dálky cítil, jak mi falešný úsměv zkřivil rty. Výraz sympaťáka mi vždycky dobře posloužil. Nesnášel jsem přetvařování, ale s milým výrazem působilo všechno jinak.

Jako první do mě narazila servírka, která se mi zdála neskutečně nervózní. Musel jsem se smát. Nikdy se mi ještě nestalo, aby mě servírka zrovna v *Infernu* polila. Naštěstí jsem stihl uhnout a větší obsah šampusky se vylil těsně přede mě. Chlapi se začali smát, tak jsem se přidal, jinak by mě podobná situace spíš naštvala. Neměl jsem náladu ani pomyšlení zrovna teď řešit politou košili, když mě tlačil čas a já se potřeboval věnovat obchodům.

Omlouvala se, jak je tu první den a podobné žvásty, ale koho to mělo zajímat? Poručil jsem si minerálku, protože mě čekala ještě jedna cesta za obchodem, a kdyby ze mě táhnul chlast, drogy v kufru už by mohli objevit levou zadní.

Usadil jsem se vedle Mustafy a pozdravil ostatní. Na to přišel i Apollo, který si mě všiml. Servírka nám vyrovnávala drinky na stolek a hned padaly kecy o nové výpomoci. Jako by mě to, kruci, zajímalo. Byli jsme tu kvůli obchodu, a ne kvůli zábavě.

Docela mě dostal chlápek vedle Mustafy, který chtěl po Vicky, aby mu zatancovala. Netvářila se moc nadšeně a těkala mezi námi znechuceným pohledem.

„Nestyď se!“ dodal Mustafa na Vicky a já se musel celou dobu usmívat, až jsem dostával křeč do pusy.

„Nepřejdeme k věci?“ navrhl jsem Mustafovi a upřel na něho nevraživý pohled.

„Pospícháš?“

„Docela jo.“

„Tak jindy, Vicky, natrénuj si pro nás do příště nějaký pěkný taneček,“ zamrkal na ni Mustafa a ona se uraženě vzdálila. Beztak by mu nezatančila, protože tu pracovala jako servírka, a ne jako tanečnice.

„Kolik toho chcete?“ zeptal jsem se na rovinu.

„Kolik máte?“ naklonil se ke mně ten zkraje.

„Ptám se, kolik chcete vy?“ Zvážněl jsem a na posledním slově si dal záležet.

Chlapi se začali radit. Nechtěl jsem být nepříjemný, ale bývám většinou nekompromisní.

„Můžete sehnat zboží za půl milionu?“ hodil očima po Mustafovi.

„Samozřejmě,“ přikývl Mustafa a ležérně zakroužil ledem ve whiskovce.

„Zítra v pět dodám druhou část. A místo předání vám zašlu radši textovkou,“ dodal jsem a přimhouřil oči.

„Nevěříme si, co?“ ušklíbl se.

„Nevěřím ani vlastní mámě.“

„Tak jdeme ven?“ navrhl Mustafa a začal se zvedat. Mustafa byl můj dlouholetý společník, na kterého byl spoleh. Jinak jednám radši sám a nikoho do kšeftů netahám.

Můj otec Ahmed mě zasvětil do tohoto světa už někdy v sedmnácti. Převzal jsem po něm byznys, protože se to ode mě jako od

potomka třetí generace tak nějak očekávalo. Dodělal jsem střední a vrhl se na pašování, dealerství a rýžování tučných zisků. Když se mi v trezoru objevil první vydělaný milion dolarů, ve vlastní garáži se mi blýskalo pár sporťáků a několik luxusních vozů, rychle jsem si zvykl.

Otec pocházel z Bahrajnu a moje matka byla Američanka. Matčin otec pracoval pro chicagskou mafii a při spolupráci s dědou z otcovy strany se dali dohromady. Jako malý jsem žil s rodiči v Bahrajnu, ale kvůli škole jsme se přestěhovali do Států. Otec vždycky ctil svůj muslimský původ, ale já se považoval spíše za Američana.

Fízlové byli čím dál tím vynalézavější. Posílali na mě sexy holky i chlápky, co měli zájem třeba o zboží za několik milionů a v ruce už drželi kufřík se zálohou. Šli po mně už rok, a proto jsem se snažil být obezřetný a opatrný.

Vyšli jsme ven a já otevřel kufr auta. Rozhlédl jsem se po parkovišti a dal jim vzorek zboží. Chlápci si pochvalovali můj kvalitní kokain, a tudíž mi hned předali čtvrt milionu v hotovosti a já jim první polovinu zboží.

„Zítra dám vědět," ujistil jsem je a nasedl do auta.

Akce se podařila bez sebemenších potíží. Prachy jsem měl hned a spokojenost byla na obou stranách. O zbytek obchodu se měl postarat Mustafa a jeho lidi.

Následující večer mi znovu volal Apollo, že má v klubu další zájemce o zboží za milion, což mě překvapilo. Málokdo si bere najednou takové množství, ale šel jsem do toho. Pokud se jednalo o Apollovy známé, neměl jsem důvod couvat kvůli své paranoie.

Tentokrát jsem byl v klubu radši dřív, abych s Apollem dohodl vše potřebné.

„Co je to vůbec za lidi?" zajímal jsem se a opřel si loket o chladný mramorový pult.

„Jsou prověření, neboj, kámo."

Zúžil jsem na něho oči a sledoval, jak mu ze spánku stékal proud potu. „Jdu si zavolat. Objednej si zatím něco k pití a přijď."

U baru jsem narazil na servírku ze včera. Usmála se na mě a hned se zajímala, co si dám.

„Minerálku," odsekl jsem a neustále sledoval vchodové dveře. „A rovnou zaplatím." Vytáhl jsem peněženku a vypadl mi z ní pytlíček s kokainem, který měl sloužit jako vzorek pro zájemce. *Do hajzlu!*

Drobná blondýnka se shýbla a koutkem oka zavadila o bílý prášek. Hleděli jsme na sebe, načež já z ní byl trošku nesvůj. Z peněženky jsem vyndal stodolarovku a podal ji servírce výměnou za obsah její dlaně.

„Za minerálku a pro tebe." Vzhlédla mi do očí a pod bankovkou mi ledovými prsty nenápadně předala sáček. Trochu jsem si oddychl, protože v něm mohlo být okolo deseti gramů.

Naklonil jsem se k ní, abych jí diskrétně pošeptal nabídku. „Kolik?"

„Co kolik?" zamračila se, jako bych jí snad nabízel prachy za sex.

„Kolik chceš za tvoji diskrétnost?"

Rozhlédla se a věnovala mi úsměv.

„Nechci žádné peníze. Můj otec se tím svinstvem předávkoval, když mi bylo asi patnáct," svěřila se, ale spíš mi připadalo, že mě chce varovat před následky. Jenže já nic nebral.

U baru se zase objevil Apollo a já se blondýnky potřeboval taktně zbavit.

„Ještě to spolu dořešíme příště," pousmál jsem se, a zároveň ji koutkem oka ještě chvíli pozoroval.

Posadil jsem se ke stolu s Apollem a dvěma muži. Jeden měl prošedivělý knírek a vypadal jako pornoherec z devadesátých let. Druhý byl vyhublý, mladší a mluvil anglickým přízvukem. Apollovo poklepávání nohou mi neskutečně drásalo nervy. Poslouchal jsem,

jak si povídají o čistotě a mé pověsti. Sevřel jsem v dlani ledovou sklenici s minerálkou a ohlédl se po přicházející servírce Vicky. Zatrnulo mi, protože se mi nelíbilo, jak se na mě dívala.

„Pánové, omlouvám se, že ruším," podívala se vyloženě na mě, „ale hledá vás tu nějaký muž." Vyletěla mi tepovka. Napadlo mě utéct zadním východem.

„Mě?" divil jsem se, zatímco ostatní mlčeli a dívali se nejistě jeden na druhého. „Pánové, omluvte mě na okamžik. Hned se vrátím." Vstal jsem a vydal se k dlouhé chodbě, mířící k východu. Vicky kráčela tiše po mém boku, což jen umocňovalo moji počínající depresi. Svíralo se mi hrdlo, jako by mě někdo škrtil. Nesměl jsem dát najevo, že mi žaludek sžírala úzkost. Radši bych si pod nehet vrazil třísku, než šel naproti policejním jednotkám.

Vyšli jsme ven a zamířili za roh. Rozhlédl jsem se po parkovišti, ale nikde nikdo nestál. Přeměřil jsem si ji a nechápal. Možná mě nahlásila fízlům a seberou mě až na její znamení.

„Řekni mi, jak dobře se znáš s těmi lidmi u stolu?" postavila se ke mně čelem a zkoumavě si mě prohlížela.

„Proč? Co je ti vůbec do toho?"

„Máš pravdu. Nic mi do toho není, ale pokud se s nimi dobře znáš, pak jistě víš, že ten chlápek s knírkem je polda."

„Cože?" Sevřel se mi žaludek a připadal si, jako bych dostal pěstí.

„Podle obsahu tvé peněženky si nemyslím, že byste se přátelili."

3. Kapitola – Vicky

Do *Inferna* jsem přišla včas. Giselle mi dovolila kávu na baru a krom košile a sukně na mě čekala i s líčením. Podobné jako včera, jen kovové kouřové stíny vystřídaly fialové.

Boxy se začaly plnit lidmi a práce mi pomalu přibývala. S ostatními servírkami, barmankami ani tanečnicemi jsme se nebavily. Přehlížely mě a já neměla potřebu se s nimi přátelit.

Pocítila jsem mravenčení v páteři, když se ve vchodu objevil ten exotický muž ze včera. Svou postavou převyšoval všechny v okolí. Přes široká ramena se napínala stejně jako předešlou noc pootevřená černá košile. Pohrával si s telefonem a vypadal napjatě. Včerejší okouzlující úsměv zmizel beze stopy, zejména po rozhovoru s Apollem.

Když mu z peněženky vypadl sáček s koksem, ztuhle sledoval moji reakci. Jenže mě nezajímalo, že si dá s kamarády čáru jako každý pracháč. Naklonil se ke mně a jeho vůně byla neskutečně návyková. Kořeněný mužný parfém dokázal zaujmout i mé spící buňky. Jako bych ten pocit zapomněla. Mezi prací a honěním se za penězi mi nezbýval žádný volný čas. Nerandila jsem a ani neflirtovala. Sex mi nechyběl, dokud jsem však nezjistila, jak divoce reagovalo mé tělo na neznámého arogantního blba.

Chtěl mi zaplatit za mlčení, což mi přišlo zbytečné. Ačkoliv měl sáček víc než jen pár gramů, nezajímala jsem se o cizí záležitosti.

Do myšlenek se mi draly otcovy drogové dýchánky, ještě když jsem byla dítě. Kéž bych ho jen mohla vytěsnit.

Do boxu se k němu a Apollovi posadili dva další muži. Věnovala jsem se své práci a donesla jim whisky. Jeden z chlápků se natáhl pro skleničku, načež mě zaujalo tetování, jež mu zdobilo předloktí.

Bylo mi asi deset, když otec začal chodit domů opilý. Později mu nestačila ani jeho oblíbená tequila a zkoumal sílu drog. Do mámy

občas strčil. Hádali se, a když vystřízlivěl, lítostivě za ní běhal s květinami.

Peněz jsme kvůli jeho závislostem měli čím dál méně. Snažila jsem se učit do školy a nezajímalo mě, jak si vydělával, dokud nezazvonili fízlové. Osobně jsem jim otevřela a zamračila se na chlápka, který mě odstrčil ode dveří, aby do bytu vpustil pětičlennou partu zakuklenců. Křičeli, zastrašovali a shodili tátu na podlahu. Tenhle fízl si mě však postavil stranou, jako by snad chtěl, abych měla na tátu špatné vzpomínky. Se slzami a strachem v očích jsem sledovala, jak otce odváděli v poutech. Nestihl se ani obléknout. Procházel okolo mě v otrhaném mastném tričku a o dvě velikosti větších trenýrkách. Ani se na mě nepodíval, ačkoliv jsem za ním volala. Fízlovy ruce mě přitiskly ke zdi, až mi hrubá zeď dřela lokty do krve.

Před obličejem mi mával rukama s vyhrnutými rukávy a nemohla jsem si nevšimnout tetování na pravém předloktí – *„Memento mori“*. Až na střední škole nám profesorka vyprávěla o mravních zásadách a latinských názvech.

„Memento mori – nezapomeň na smrt.“

Počáteční písmenko jeho tetování bylo nezvykle protažené a nápis také obsahoval motiv lebky. Ten chlápek měl tetování na úplně stejném místě i podobně protáhlé „M“. Jeho obličej mi byl povědomý. Pak mi všechno došlo. Sáček s drogami, nervózní Apollo a ten chlápek s tetováním. Šlo o DEA a chystali se toho fešáka sebrat.

O Apollovi se šuškalo, že jel v drogách, a tady se odehrávalo něco divného. Celou dobu jsem se na ně koukala a prostě mi do sebe všechno zapadalo. Že by byl ten pohledný chlápek s minerálkou od fízlů? Proč by pak měl u sebe sáček s koksem a chtěl, abych mlčela? To nedávalo smysl. Musela jsem jednat rychle. Co provedu? Budu sledovat, jak odvádí mladého člověka, který zchřadne v base nebo ještě hůře, zemře tam jako můj otec?

Musela jsem se rozhoupat rychle. Ubíhal mi čas. Procházela jsem okolo nich a střetla se pohledem s panem *Arogantním*. Zaujatě si mě prohlédl a ležérně se rozvalil na sedačce. Nevěděla jsem o něm nic. Možná byl v podobné situaci jako já a potřeboval jen peníze. Opřela jsem se o bar a znovu se ohlédla. Teď, nebo nikdy. Zhluboka jsem se nadechla a vyrazila jejich směrem.

Mohl mi věřit, a také nemusel. Vstal ze sedačky, avšak ostatní nechápali. Vzhlédla jsem k němu a v temných očích mu zajiskřil hněv. Zlobil se na mě?

Čerstvý vzduch mě příjemně probral, ale na něho nefungoval. Dožadoval se vysvětlení, které jsem mu dát nemohla.

„Zatýkal mi otce. Nejdřív mi byl povědomý, ale pak jsem si všimla jeho tetování."

Zajel si prsty do hustých krátkých vlasů a pochodoval sem tam. „Jak na mě mohli přijít?"

„Ty to svinstvo prodáváš, viď?" zeptala jsem se hloupě.

„Apollo mě podrazil. Sráč jeden!" Neodpověděl mi a dál se zmítal ve svých myšlenkách.

„Takže prodáváš," odvětila jsem si sama a on se na mě jen zamyšleně podíval. Z jeho pohledu mě zamrazilo, až se mi po páteři linulo neznámé mravenčení. Jeho temná osobnost mě nepochopitelně přitahovala. Jako by se objevila i moje ponurá stránka a chtěla odhalit jeho tajemství.

Zbyly mi dvě možnosti. Utéct. Bez vysvětlení vzít nohy na ramena a zapomenout na jeho podmanivý pohled, při kterém zapomínám i dýchat. Nebo zůstat a pokusit se ustát jeho mrazivou auru a čelit jeho zvídavým otázkám.

„Proč jsi mě přišla varovat?" Uvěznil mě ve svém temném pohledu a zatnul čelist, až mu vystouply lícní kosti. Šel z něho strach. „Tak proč?" zvýšil hlas a opřel se těsně nade mnou o zeď. Sevřel mě mezi sebe a stěnu, zatímco jsem se utápěla ve vlastních myšlenkách. Nohy mě sotva držely, když mě chytil za nadloktí a přitáhl si

mě k sobě. Dýchal mi do obličeje, načež jsem cítila jeho hněv i strach.

„Nevím," zpanikařila jsem. „Už jsem ti říkala, že mi ten parchant zatýkal tátu."

Pak mě pustil a já si třela nadloktí od jeho silného stisku. Chtělo se mi brečet.

„Měli bychom si spolu popovídat, pojď," nasměroval mě k parkovišti a zatlačil mi do zad. *Cože? Ne!*

Určitě mě odpráskne. Najednou mě přepadla lítost, že jsem ho nenechala sebrat.

„Proč? Nechci žádné problémy. Jestli mě chceš oddělat, mohla bych ještě zavolat mámě?"

Cupitala jsem před ním až k černému Fordu Mustang, kde mi otevřel dveře u spolujezdce.

„Promluvíme si někde v klidu, než si všimnou, že mě někdo varoval. Nastup do auta!"

Poslušně jsem se posadila a nechala ho, aby za mnou zabouchl dveře. Interiér voněl kůží a jeho kořeněným parfémem.

Oběhl vůz, zatímco se ohlížel po parkovišti. Kvapem se posadil za volant, nastartoval a svižně vyjel z parkoviště na hlavní. Ve zpětném zrcátku se mi ztrácel neonový nápis klubu, když jsem si do klína pokládala zpocené a roztřesené dlaně.

„Řekni mi podrobně všechno, co o nich víš."

„Nevím víc, než jsem ti právě řekla. Chlápek s knírkem je polda."

„Chceš mi říct, že Apollo je krysa a poslal na mě fízly?"

„Apolla znám dva dny. Navíc o *Infernu* jsem před pár měsíci četla v novinách ve spojitosti s drogami. Policajti dělali zátah, ale krom pár gramů na nic nepřišli. Média nemusí psát pravdu."

„Dostali jsme se tím pádem do velmi nepříjemné situace."

My? Proč i já? Mohl mě vysadit u chodníku a nechat mě jít. *Co se mnou plánoval?*

„Už jsi je někdy v klubu viděla?"

„Pracuju v *Infernu* jen dva dny. Možná ti pak Apollo vysvětlí, proč s nimi spolupracoval. Prosím, nech mě jít. Nic víc nevím. Navíc mě budou hledat."

„Dobře, odvezu tě zpátky, ale kdyby něco, nic nevíš. Jasný?"

„Spolehni se." Odkývala bych mu cokoliv, jen aby mě pustil.

„Právě ses stala mým komplicem, abys věděla."

„Proč? Nic jsem neprovedla."

„Kotě, zamysli se. Šla jsi až ke stolu a před nimi mě poslala ven. Když se teď nevrátím, dojde jim, kde se stala chyba."

„Jsem jen prostředník mezi tebou a někým, kdo stál venku."

„Jistě, a když se podívají na kamerové záznamy? Máš velký problém."

Polilo mě horko. Měl pravdu. Dostala jsem se do prekérní situace a jedině on mě z ní mohl zase vytáhnout. Z kalhot vyndal mobil a kamsi telefonoval. Nerozuměla jsem mu ani slovo, protože anglicky rozhodně nemluvil.

Přibrzdil u autobusové zastávky, vystoupil z auta a vyndal z kufru černou sportovní tašku. Osvítilo mě druhé přijíždějící auto, které zastavilo před námi. Tašku hodil na zadní sedačky jiného vozu a vrátil se ke mně.

„Sdílíme spolu už druhé tajemství. Nikomu ani muk, dokonce ani Apollovi."

„Smím vědět jméno, které bude v klubu v následujících dnech dost skloňované?"

„Jsem Max, a aby bylo jasné, my dva spolu máme ještě otevřený účet."

4. Kapitola – Max

Ovládla mě panika. V hlavě jsem měl absolutní prázdno a nenapadalo mě, co dělat. Auto bylo plné peněz a našlo by se i pár gramů. Jestli mě hodlali zabásnout, neměli důkazy a potřebovali je zoufale získat.

Nedalo mi spát, proč mě ta servírka varovala. Dokonce ani Apollo nenaznačil, že by mělo být s dnešním obchodem něco v nepořádku, a sprostě by mě nahnal do spárů DEA. Apollovi jsem věřil stejně jako můj otec a najednou se přede mnou objevila neznámá servírka, aby mi otevřela oči. Kde byla pravda? Nastrčili mi Vicky stejně jako tenkrát Kelly?

Po malé schůzce na zastávce, kam mi přijel zachránit prdel rodinný kamarád Mustafa, už na mě neměli nic.

Ničemu absolutně nerozuměl, ale vzal si ode mě tašku a zmizel. V ten okamžik jsem byl čistý jako Vicky. Děvče s andělským pohledem a pekelnou duší.

Uměl jsem lidi odhadnout, ale ji ne. V očích měla strach, ale i něco tajemného. Něco, co jsem nedokázal rozluštit. Mohla být polda nebo dělat pro Kolumbijce. Každopádně Vicky jsem si nechal jako knihu se záložkou, až nastane klid.

Vystoupila z auta jako první a vrátila se do útrob klubu. Já se potřeboval uklidnit, abych si dokázal s úsměvem přisednout k Apollovi a hrát jejich podělanou hru.

Míjel jsem vchod a mířil k nim. Seděli opření do kožených sedaček a hleděli znuděně na pódium, kde právě tančila polonahá *uklízečka.* Srdce jsem měl až v krku, a přitom se mi nepříjemně opíralo do žeber.

„Pánové, moc se omlouvám, jen jeden starý známý. Kde jsme skončili?“ Pokusil jsem se působit uvolněně a klidně. Teď už by mi totiž nic nedokázali a já si je mohl namazat na chleba.

Pohled na Apolla s oroseným čelem byl tristní. *Tebe si podám později! Kryso!*

„Kolik můžeš sehnat?“ vyklopil rovnou knírač a poposedl si k okraji sedačky. Tvářil se arogantně a bez náznaku nervozity. No jistě! Nebalamutil svoji oběť poprvé.

„Čeho?“

„Bavíme se o koksu, kámo?“ *Rozhodně nejsem tvůj kamarád.*

„Neprodávám kokain. Myslím, že jste si s Apollem museli nejspíš špatně rozumět.“

Pánové se zarazili a střelili pohledem na rudého Apolla.

„Ne, Apollo jasně říkal, že má kontakt na prodejce koksu ve velkém. A já měl představu kšeftu za milion dolarů.“

„No tak, Maxi!“ dloubl do mě loktem Apollo a jeho výraz se mi ani za mák nelíbil. Radši přijdu o milion než o svobodu.

„Jste na špatné adrese. S drogami nemám nic společného.“ Vstal jsem. „Mrzí mě, že jste vážili cestu zbytečně.“

Nalil jsem do sebe zbytek minerálky ze sklenky a za doprovodu jejich nespokojených ksichtů jsem odešel.

Jenže odmítnutím naše schůzka nekončila. Doběhli mě až na parkoviště a ukázali mi placku i s nějakým povolením. „Můžeme i tak vidět obsah vašeho vozu?“

Zatnul jsem vzteky čelist a měl chuť vytáhnout bouchačku a oba je tu oddělat. Na druhou stranu jsem vlastně neměl co skrývat. Vysmál jsem se jim a otevřel na dálku zavazadlový prostor svého auta. *Nemáte ani hovno!*

Dívali se jeden na druhého a v jejich výrazu byl znát neskutečný vztek.

„Však my tě dostaneme jindy, Khalafe!“

Sotva zmizeli za rohem, opřel jsem se o střechu auta oběma rukama, abych se uklidnil. Hrudník se mi prudce zvedal a klesal pod tíhou nervozity.

Musel jsem si dobře rozmyslet každý další krok. Nesmím nechat Vicky zmizet. Možná ví víc, než mi vyprávěla, ale bez důvěry se špatně spolupracuje. Čekal jsem na ni v autě téměř do půlnoci. Z nudy mi padala víčka, ale já potřeboval mít Vicky na očích.

Ze zadního vchodu přímo směrem k parkovišti vycházelo pár spoře oděných tanečnic. Probral mě jejich nepříjemný a vysoký smích. Poťukával jsem si prsty o volant, když mě konečně zaujala drobná blondýnka v obyčejných denimových kalhotách a šedém tričku. Rozhodně nebyla jako ostatní z klubu. Bedlivě jsem ji sledoval až k zastávce autobusu. Skutečně čekala na noční spoj. *Co byla zač?*

Unaveně se posadila na malou lavičku a v dlaních pevně svírala svoji černou nemoderní kabelku.

Přibrzdil jsem přímo u zastávky a stáhl okénko u spolujezdce, abych jí přikázal: „Nasedni si."

Po delší prodlevě vstala a otevřela si dveře mého vozu. Nemohl jsem uvěřit, že vedle mě seděla ta stejná dívka jako předtím. Kde byl výrazný make-up a sexy ohoz, který prohluboval mužskou fantazii? Rozjel jsem se, ani nevím kam.

„Musím domů. Máma o mě bude mít starost." Podívala se na mě koutkem oka a ztěžka polkla.

„Takže tvrdíš, že nemáš s fízly nic společného? Neskrýváš něco, co bych měl vědět?"

Začala se smát. Skousla si spodní ret a ohlédla se z okénka.

„Maxi, klidně si zjisti, co jsem zač. Bydlím v pronajatém bytě s mámou. Máme vysoký úvěr a každá chodíme do vícero prací. Dopoledne mě najdeš v obchodě s instalatérskými potřebami mezi regály a večer v klubu. Nemám co skrývat. Jen tě prosím, vynech ze všeho mámu. Neví o mé práci v *Infernu*. Myslí si, že jsem slušná holka, co pracuje ve spořádaném podniku."

„Neboj se, zjistím si o tobě všechno," pronesl jsem klidně.

Pokrčila rameny.

„Co jsi vůbec zač?“ Podívala se na mě, ale já se soustředil na jízdu a nedíval se na ni.

„Kdo si myslíš, že jsem?“

„Nemám tušení. Možná prodáváš Apollovi drogy a ten je šíří mezi své klienty v klubu jako nadstandartní podpultové zboží.“ Semkla rty a tvářila se stále napjatě.

„Kde bydlíš? Odvezu tě.“

„V Nevin.“ *V chudinské čtvrti? Jako vážně?*

„Fajn.“

„Mám pravdu? Odhadla jsem tě?“

„Vážně čekáš, že ti tady vyklopím, co dělám?“ vysmál jsem se jí.

„Jasně že ne, ale nejsem včerejší. Zřejmě jsem ti dneska zachránila zadek.“

„Čekáš poděkování?“ ušklíbl jsem se.

„Ne, ale pokud cítíš vděk, jednu malou prosbu bych měla.“

„Jakou?“

„Věř mi, že kdyby nám nehrozila exekuce, tak bych o prachy nežádala, ale jednalo by se jen o půjčku. Slibuju, že ti všechno do posledního centu vrátím.“ Olízla si rty a nadechla se. „Mohl bys mi půjčit šest stovek, prosím?“

Nemohl jsem být víc zmatený. *Cože? Šest stovek?*

„Nic víc po mně nechceš?“

„A co bych měla chtít? Čekal jsi, že tě budu vydírat? Je mi upřímně jedno, co děláš. Těší mě, že tě neodvedli v poutech a mám čisté svědomí. Nalož si s tím, jak chceš.“

„Lidi většinou za podobné laskavosti chtějí víc.“

„Nebudu se bránit, pokud víc nabídneš. Nechci nic zadarmo. Klidně mi postačí i dobře placená práce nebo jednorázovka.“

„Takhle to nefunguje,“ řekl jsem a zavrtěl hlavou.

„Zastav mi támhle u kraje,“ ukázala mi a zeptala se: „A jak to tedy funguje?“

Zastavil jsem a podíval se na ni.

„Nejprve musím zjistit, jaké kvality máš a co mi můžeš nabídnout.“

„Proto jsi na mě čekal tři hodiny v autě? Abys zjistil, co ti můžu nabídnout?“

„Jindy bývám opatrnější a tvoje reakce mě docela rozhodila.“

„Díky za odvoz.“ Otevřela dveře a já mezitím začal tasit peněženku z kapsy od džínsů.

„Počkej.“

Otočila se, načež jsem jí podal šest stovek. Podívala se na mě, jako bych svou nabídku nemyslel vážně. Nešlo mi o šest stovek. Záleželo mi na důvěře. Doufal jsem, že Apollo bude mít adekvátní vysvětlení a Vicky není další policejní tah, jak mě zmást.

„Děkuju. Příští týden ti je vrátím.“

Křivě jsem se pousmál a hleděl na neznámou a tajemnou holku, která mi právě zamotala hlavu. Odkud se vzala? Byla můj anděl strážný, nebo ďábelská mrcha, která mě pošle ke dnu?

Sotva se ztratila ve vchodu nižší bytovky, vzal jsem do ruky telefon. Bylo mi jasné, že Mustafa čekal na odpověď, jak dopadl obchod s Apollem.

„Potřebuju nechat sledovat jednu holku. Pošlu ti všechno do zprávy. Moc toho o ní nevím, ale docela to hoří.“

5. Kapitola – Vicky

„Děláš si ze mě legraci? Je půl jedné," mračila se na mě máma v dlouhé noční košili, sotva jsem vešla do dveří.

„Promiň, mami, psala jsem ti, že přijdu později, protože musím počkat na šéfovou, aby mi dala další zálohu. Musela jsem s ní jít domů." Odložila jsem kabelku na velký proutěný koš s víkem.

„Nečekala bych, že bude tak ochotná a odveze tě až domů." Polilo mě horko. Všimla si? Nutně jsem potřebovala změnit téma a nerozebírat moji bývalou šéfovou. Vyndala jsem z kapsy šest stovek a podala jí je jako nějakou svátost.

„To je hodná ženská, Bůh jí tu dobrotu oplať." Začala se křižovat.

„Odpracuju si každý cent a budu dělat přesčasy. Jen aby ses nebála, když budu chodit později kvůli úklidu."

„Slib mi, že budeš opatrná."

„Budu." Usmála jsem se na ni a objala ji.

„Jo, mimochodem, byl tu Luke. Ptal se po tobě, že tě dlouho neviděl. Dali jsme si spolu kávu."

Zarazila jsem se. Luke?

Luke pro mě na střední hodně znamenal. Byl to můj první kluk, můj první sexuální zážitek a první zlomené srdce. Na pár měsíců se stal mým nejlepším přítelem, mojí vrbou a zdrojem motýlků v žaludku, ale jednoho dne všechno skončilo. Tina ho totiž načapala se servírkou z kavárny a celá láska skončila.

„Proč přišel?"

„Prý tě naposledy viděl na silvestra. Vyhýbáš se mu?" Povzdechla jsem si. „Pořád tě má rád, měla bys mu dát šanci. Luke je moc hodný kluk a hodili byste se k sobě."

Máma pro něho měla vždycky slabost. Proto mě občas rozčiloval, jakým způsobem na mě zkoušel jít. Přes mámu. Ona nevěřila

tomu, že by mě podvedl. Mávla nad tím rukou, že se Tina spletla a určitě zahlédla někoho jiného.

„Mami," okřikla jsem ji.

„Domluvila jsem s ním, že bychom si všichni zašli zítra na večeři. Je sobota, máš volno, že jo?"

„Trochu se mi změnila pracovní doba. Mám volno přes obědy, ale večer nemůžu."

„Tak já mu zavolám, že půjdeme na oběd."

Ona si nedala pokoj.

„A jak mu to slušelo. Byl ostříhaný a oholený." Kdybych ji neznala, zněla, jako by po něm jela sama.

„Vždycky přece vypadá senzačně," ušklíbla jsem se.

„Vicky, nebuď taková. Koho si po svém boku představuješ? Luke je lékař a je zajištěný. Pomohl by nám z téhle břečky a nemusela bys chodit do dvou prací."

„Až se v mém životě nějaký muž objeví, budeš první, která se o něm dozví. Ano?" Nespokojeně si povzdechla a svraštila čelo, až se jí mezi obočím utvořila hluboká rýha.

Máma měla naivní představu o dnešním sbližování a vztazích. Někdo by jí měl říct, že se svět posunul o padesát let kupředu.

***

Vzbudil mě chladný vánek z otevřeného okna, který si pohrával s dlouhou záclonou. Unaveně jsem pootevřela oči do sobotního rána, když mi máma zaťukala na dveře pokoje.

„Dáš si míchaná vejce?" nakoukla dovnitř úzkou škvírou.

„Ano, díky." Vykopala jsem se z postele, abych si dala sprchu, a ještě v županu jsem zasedla ke stolu, obloženému čerstvě vyžehleným prádlem.

„Co si dnes vezmeš na sebe?“ začala se culit a obracečkou mi na oprýskaný talíř nandala malou porci.

„Ještě nevím.“ Bylo mi fuk, co si vezmu, protože jsem neměla v úmyslu na Luka udělat dojem. Už jsme spolu tři roky nechodili a kromě přátelství ode mě nemohl čekat víc.

Pobíhala po bytě jako blázen a snad předpokládala, že si od ní půjčím šaty, které dostala před nedávnem od sousedky. Nešlo mi o šaty, klidně bych si je od ní někdy půjčila, ale ne na oběd s Lukem.

Nesouhlasně mě zrentgenovala, sotva jsem vyšla z pokoje v džínách a lahvově zelené blůzce. Její námořnicky modrá sukně a bílá halenka mi připomínaly spíš ohoz na zásnubní večírek.

Luke nás vyzvedl před bytem svým nově pořízeným fárem. Máma se při pohledu na bílé SUV málem roztekla. I bez mučení bych jí přiznala, že Luke vypadal dobře. Vždycky byl pěkný kluk, ale jen o vzhledu vztah není.

Už z dálky se na nás usmíval v džínách a značkovém sytě rudém triku. Zelenohnědýma očima mě propaloval jako pokaždé, když jsme se viděli. Tmavé vlasy měl moderně zastřižené od delších na temeni až po vyholené po stranách. Sladkým úsměvem mi dával najevo, že mě rád vidí.

Pozval nás na oběd do jedné nedaleké restaurace s italskou kuchyní. Moc dobře si totiž pamatoval, že miluju pizzu i těstoviny. Občas mi je dokonce i sám připravil, když mi chystal romantickou večeři.

„Proč si někdy někam nevyjdete? Třeba na kulečník? Nebo do kina?“ předhazovala máma, sotva jsme si objednali u milé servírky.

„Moc rád. Máš pořád stejné číslo?“ Ach ne! Skutečně budu trávit volnou sobotu civěním na svého ex, který mi nadbíhá?

„Jo, proč ne? Zavzpomínat si na staré časy a spolužáky.“ Pokrčila jsem rameny. No co, občas se přece potkáme a povídáme si jako staří přátelé. Jen kdyby nečekal něco víc.

Pečlivě jsem si hlídala čas, abych po dvou hodinách matčina vyptávání a Lukeových odpovědí vzala nohy na ramena. Stejně mě máma ani nepustila ke slovu.

Potřebovala jsem oddych a nejlepší volbou byla Tina. Vítala mě u recepce v práci. Hnědé vlnité vlasy jí padaly do výstřihu polo trička s logem golfového hřiště, když se na mě svými uměle vylepšenými rty usmívala.

„Vicky, Bože, ty ses nechala odbarvit?“ Natáhla dva prsty k mým vlasům a jemně se jich dotkla.

„Jo, chtěla jsem změnu.“

„Moc ti to sluší.“

„Děkuju.“

Tina byla jednou z těch, která když promluvila, bylo jí všude moc. Hlasitě povídala, smála se a mluvila na rovinu. Nebála se říct druhému, že smrdí nebo čumí jako pinďour z trenek. A přesně za tohle jsem ji měla ráda.

„Tváříš se příšerně, stalo se něco?“ Ustaraně si mě prohlédla, položila mi teplou dlaň na záda a vedla mě prosklenými dveřmi na velkou terasu, kde se rozprostírala luxusní restaurace. „Pojď, dáme si kávu a všechno mi povíš.“ Nejspíš jsem se tvářila otráveně a přešle. „Lilly, prosím, dones nám dvě cappuccina. Už mám konečně padla. Díky.“ Mávla na servírku a posadily jsme se s Tinou pod velký bílý slunečník k malému kulatému stolku.

„Neuhodneš, kam mě máma donutila jít.“ Zavrtěla hlavou a já pokračovala. „Na oběd s Lukem.“ Zarazila se a tvářila se podrážděně.

„Cože? Proč?“

„Protože nás chce dát dohromady.“ Obrátila jsem oči v sloup.

„A ty uvažuješ, že se s ním dáš zas do kupy?“

„Jasně že ne.“

„A máš někoho na obzoru?“ potutelně se usmála.

„Ne, ale v práci jsem narazila na jednoho muže, co se mi líbí.“

„Nepovídej. Pozval tě někam?“

„Tino, je to jen platonické. Viděla jsem ho dvakrát v baru. Spíš mi pověz, co ty?“

„Chodí mi sem jeden fešák. Vysoký, modrooký blonďák s novou corvettou,“ zasnila se.

O nové práci v *Infernu* jsem jí nemohla vyprávět a stejně tak ani o Maxovi. Přesto jsme si obě odpoledne moc užily.

Cestou do *Inferna* se mé myšlenky ubíraly za Maxem. Bylo mi jasné, že já ho nezaujala, ale na druhou stranu jsem vlastně nevěděla, zda ho vůbec chci poznat víc. Nebyl žádný svatoušek a evidentně se věnoval nelegálním činnostem. Mohl mě i odprásknout, ale neudělal to.

Dorazila jsem do *Inferna* a otevřela svoji přidělenou skříňku s pracovní uniformou. Než jsem si svlékla blůzku, objevila se v šatně Giselle a v ruce nesla oblečení.

„Dnes je desáté výročí otevření *Inferna*. Apollo si přeje, aby měly všechny barmanky i servírky tyhle šaty,“ nacpala mi do náručí flitrové tmavě modré minišaty na ramínka, které byly rozhodně minimálně o číslo menší. Natáhla jsem je před sebe a nevěřícně zírala na ten malý kus látky, který bude zakrývat sotva prsa a kus zadku.

Do šatny přišla karamelová kráska z baru a chystala se převléct do stejných šatů. Možná jsem na ni zírala víc, než bych měla, protože se po mně ohlédla, shodila ze sebe své oblečení a vztekle si vzala výroční ohoz. S povzdechem jsem se převlékla i já, ale při pohledu do zrcadla se mi málem zatmělo před očima. Kdyby mě máma viděla v takových šatech, s jistotou by zburcovala i moji mrtvou prababičku, aby mi vysvětlily, že si je oblékat nebudu.

„Náhodou ti sluší víc než mně,“ promluvila na mě karamelová barmanka a rozmrzele se postavila vedle mě.

„Připadám si, jako by mě čekalo spíš vystoupení na pódiu.“

„Apollo je nosit nemusí. Rád se podívá, ale ať čumí po tanečnicích a nenutí nás u baru nosit tohle.“ Ukázala na své dost odvážné minišaty.

„Souhlasím s tebou. On nemusí chodit v trenkách mezi nadrženými babičkami s protézami.“ Vyprskla smíchy a otočila se na mě.

„Jsem Avery.“

Nečekaně jsem se díky nové uniformě seznámila s první kolegyní.

„Víš, musíš se vůči chlapům v klubu obrnit. Časem pochopíš.“

Došly jsme společně na bar, kde mi Avery podala sodovku. Prohodily jsme spolu ještě pár slov, když se u vchodu objevil Max.

Usadil se mi v žaludku neznámý tíživý pocit, který se postupně měnil v mravenčení. Všiml si mě a já si podvědomě stáhla sukni níž, jenže tím jsem zase prohloubila svůj výstřih. Polkla jsem naprázdno a s každým jeho krokem se mi zrychloval tep. Neměla bych tolik zírat, ale nešlo mu odolat. V moderních džínách, bílém tričku a kožené bundě vypadal naprosto božsky. Naše pohledy se střetly, ale koutky vzhůru bych čekala marně.

„Vodu, dík,“ promluvil na Avery a zastavil se u mě. „Apolla najdu kde?“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře a jak mě nohy sotva drží. Světlo z baru se mu odráželo v očích a já konečně s jistotou mohla určit jejich barvu. Hleděl na mě tmavě hnědýma očima zpod neskutečně dlouhých řas, kterými se téměř dotýkal dokonale klenutého obočí. Ačkoliv nebyl svatý, rozhodně vypadal jako anděl. Jen se snědou tváří, tmavými vlasy a čokoládovýma očima.

„Myslím, že bude u sebe nahoře,“ odvětila jsem mu a nervózně přešlápla. Na baru se objevila malá lahev s vodou včetně skleničky s ledem a plátkem citronu. Objal v dlouhých štíhlých prstech jen flašku za hrdlo a popošel s ní o krok blíž ke mně.

„My dva si popovídáme později.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Inferno*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.